

[Løje.]

fornuftigt afvist dette Krav med den Bemærkning, at man befandt sig paa Forsøgsstadiet, og det er naturligvis fuldkommen rigtigt.

Dette sidste hører jo Fremtiden til. I Øjeblikket staar vi over for den sørgelige Realitet, at et meget betydeligt Antal Besætninger har været angrebet og er blevet ødelagt, værdifulde Dyr har tabt betydeligt i Værdi i den kommende Tid, og en hel Del Dyr er døde.

Det havde være meget ønskeligt, om den Hjælp, der fra Statens Side kunde ydes, var blevet af langt mere omfattende Karakter end her foreslaaet, hvor det kun er en beskedene Erstatning for de døde Dyr, der er Tale om, og tillige Erstatning for Dyr, der paa Grund af Bestemmelser i Dyreværnsloven maa slaas ned efter en bestemt Tids Forløb.

Opriindelig var der jo — det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget — tænkt paa, at man skulde starte denne Understøttelse paa den Basis, at Landmændene selv skulde yde en Del af Beløbet, men da man fra Landbrugets Side ikke syntes at være særlig stemt for at faa paalagt nye Byrder, blev man baade fra Landbrugsraadets og fra Landbrugsministerens Side enig om at se bort fra dette, og Staten overtog det hele.

De i Lovforslagets § 2 nævnte Erstatninger, henholdsvis 200 Kr., 100 Kr. og 50 Kr. pr. Dyr, er meget beskedne, navnlig naar Talen er om værdifulde Dyr. Dette er der jo næppe saa meget at sige til. Men naar Udgiften er kalkuleret til 4 Mill. Kr., opfatter jeg det paa den Maade, at det er et Beløb, man rent skønmæssigt er kommet til, og hvis det viser sig, at der skal større Beløb til, vil de blive stillet til Raadighed. Man kan nemlig ikke paa Forhaand vide noget som helst om, hvor store Beløb der bliver Tale om, navnlig naar man kommer ind paa at slaa Dyr ned, der har været saa syge, at man maa betragte det som Dyrplageri at lade dem leve, og det er Tilfældet med en Mængde Dyr.

En Ting, jeg gerne vil gøre den højtærede Landbrugsminister opmærksom paa, er Tidsfristen. Der er fastsat en Tidsfrist, saaledes at inden 8 Uger efter sidste Desinfektion i Besætningen skal Dyrene være slaaet ned, hvis man vil have Erstatning for dem. Hvis de ikke er døde inden Fristens Udløb eller er slaaet ned, kan man ikke faa Erstatning. Nu maa man erindre, at man kommer til at beskæftige sig en hel Del med Fortiden, der kan jo godt være en

Del velmenende Mennesker, der har haft gode Dyr, som de har gjort alt, hvad de kunde for at bevare saa længe som muligt, de er kommet ud over 8 Ugers Fristen og har alligevel maattet opgive det. Disse Mennesker bliver altsaa daarligt stillede. I den kommende Tid vil man være klar over, at 8 Ugers Fristen gælder, og saa vil man sørge for at faa Dyrene slaaet ned inden Fristens Udløb. Jeg vil henstille til Landbrugsministeren, om det ikke var muligt at forlænge denne Frist, og udtale Haabet om, at vi i et kommende Udvalg kan forhandle om dette Spørgsmaal paa en Maade, saa det i højere Grad tilfredsstiller de rimelige Krav.

Endvidere vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at der findes en hel Del Forsikringsforeninger, som allerede har udbetalt Erstatningsbeløb for døde Dyr. Jeg vil haabe, at det kan ordnes paa en saadan Maade, at de Beløb, der skulde være stillet til de enkelte Kreaturejeres Disposition, kan gaa til Forsikringsforeningerne, hvorved det ikke bliver nødvendigt for dem at foretage ekstra Opkrævning. Det vilde jo være rimeligt, synes jeg, at søge at stille de Folk, der har søgt at sikre sig bedst muligt, lige med dem, der intet har gjort, og jeg vil haabe, at Ministeren i det kommende Udvalg vil stille sig forstaaende ogsaa over for dette rimelige Krav.

Endvidere har det Spørgsmaal været fremført over for mig, hvorledes man vil stille sig, naar det gælder særlig værdifulde Dyr. Der findes f. Eks. Forsikringsforeninger for Stamtyre, navnlig tilhørende Avlsforeninger; Dyrene ejes i nogle Tilfælde af mindre bemidlede Folk eller fattige Landmænd — vi er jo snart lige fattige alle sammen —, og de føler sig jo haardt ramt, naar saadan et Dyr dør, hvis de har givet, skal vi sige mange Hundrede eller flere Tusinde Kroner for det, og de kun kan opnaa at faa 100 Kr. igen, hvis det er et Dyr mellem 1 og 2 Aar. Jeg vil ogsaa gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, hvorledes han kunde tænke sig at stille sig til dette Spørgsmaal.

Paa Partiet Venstres Vegne kan jeg i øvrigt give Lovforslaget Tilslutning, idet jeg indtrængende vil henstille til Landbrugsministeren, at man ved Lovens Administration stiller de nødvendige Midler til Raadighed, saaledes at Tabene ved Katastrofen mildnes, saa vidt det er gørligt. Jeg mener ikke, det kan være saa vanskeligt at komme overens om det i et kommende Udvalg.

Jeg vil gerne gøre en Bemærkning til